

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΕΥΤΑΞΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ ΠΑΥΛΟΣ
ΛΕΒΙΔΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ ΣΤΕΛΙΟΣ
ΦΑΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

«Στήκετε καὶ κρατεῖτε, τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Θεσσαλονικεῖς Β', ἐπιστολῆς Κεφ. Β', στίχος 15.)

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΑΙ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΜΕΡΑΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΔΗΣ

ΟΔΟΣ ΒΛΑΧΑΒΑ ΑΡΙΘ. 4
ΑΘΗΝΑΙ

“ΤΑ ΜΥΡΑ ΤΟΙΣ ΘΗΗΤΟΙΣ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΡΜΟΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΕ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ ΕΔΕΙΧΘΗ ΑΛΛΟΤΡΙΟΣ,,

Τὴν τρίτην μετὰ τοῦ ἡν Πάσχα Κυριακὴν ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ποιεῖται ἀνάμνησιν τῶν μυροφόρων γυναικῶν, αἵτινες πρῶται ἀξιοθελῶσαι νὰ ἴδωσι τὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα Κύριον, ἀνήγγειλαν τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους. Κατὰ θεῖαν πάντως οἰκονομίαν ἐγένετο τοῦτο, ἵνα ἡ γυνή, ἥτις πρώτη ὑπέπεσεν εἰς τὸ ἁμάρτημα τὸ πατορικόν, αὕτη πρώτη κατὶδὴ καὶ κηρύξη τὴν ἀπὸ τούτου ἀπελευθέρωσιν διὰ τοῦ σταυρικοῦ τοῦ Κυρίου θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Ὡς μαθήτραι τοῦ Κυρίου, πισταί, διαπύρως ἀγαπήσασαι Αὐτόν, ἠγόρασαν πολὺτιμα μύρα καὶ παρεγένοντο ἐπὶ τὸν τάφον Αὐτοῦ ὁρθρου βαθέος, εἴτε διότι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους, εἴτε διότι, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθος, ὅσον τὸ δυνατόν ὁρθιώτερον ἤθελον νὰ κλαύσωσι τὸν ἡγαπημένον αὐτῶν διδάσκαλον καὶ μύροις ν' ἀλείψωσι τὸ πανάχραντον Αὐτοῦ σῶμα.

Ὅποια ὁμως ἦτο ἡ ἐκκληξίς αὐτῶν, ὅταν εἶδον τὸν λίθον ἀποκεκλισμένον ἐκ τοῦ μνημείου, ἐντὸς δὲ αὐτοῦ καθεζομένους ἀγγέλους ἐν αἰσθήσει ἀστραπτούσαις, ἕνα πρὸς τὴν κεφαλὴν καὶ ἄλλον πρὸς τοὺς ποσὶ καὶ λέγοντας πρὸς αὐτάς: «μὴ ἐκθαμβεῖσθε. Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζωραῖον τὸν ἐσταυρωμένον· ἡγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν....»

Καὶ ἐξελθοῦσαι ἀπὸ τοῦ μνημείου μετὰ φό-

βου, ἀλλὰ καὶ χαρᾶς μεγάλης, ἔτρεχον ν' ἀναγγέλωσιν εἰς τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ τὴν Ἀνάστασιν, καθὼς εἶπεν αὐταῖς ὁ Ἄγγελος. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπορεύοντο πρὸς τοῦτο, ἐμφανίζεται εἰς αὐτάς ὁ Ἰησοῦς, ὅστις, ὅφ' οὐ εἶπεν αὐταῖς τό: *χαίρετε*, συνέστησεν εἰς αὐτάς νὰ συνέλθωσιν ἐκ τοῦ φόβου, νὰ ὑπάγωσι δὲ ταχέως πρὸς τοὺς ἀδελφούς Αὐτοῦ καὶ νὰ εἰπωσιν εἰς αὐτοὺς νὰ τὸν ἀναμένωσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ὅπου καὶ θὰ τὸν ἔβλεπον.

Καὶ οἱ τέσσαρες Εὐαγγελισταί, περιγράφοντες τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, δὲν ἀναφέρουσιν ὅλας τὰς μυροφόρους, ἀλλὰ τὰς κυριωτέρας καὶ γνωστοτέρας ἐξ αὐτῶν, ὅπως Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν, τὴν Μαρίαν τοῦ Ἰακώβου, τὴν Σαλώμην καὶ τὴν Ἰωάνναν. Ἀλλὰ ὡς εἶναι γνωστόν, ὅτι πλὴν τούτων ἦσαν αἱ ἀ-

δελφαὶ τοῦ Λαζάρου Μαρία καὶ Μάρθα, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ ἢ Κλεώπα, ἡ Σωσάννα καὶ ὡς λέγειν ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς: «ἕτεραι πολλαὶ αἵτινες διηκόνουν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς». (Η', 1—3).

Ἐπειδὴ αἱ μυροφόροι γυναῖκες πρῶται ἐκήρυξαν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, ἡ δὲ μαρτυρία αὐτῶν εἶναι ἡ πρώτη, ἥτις διεπίστωσε ταύτην, τούτου ἕνεκεν ἡ Ἐκκλησία ὥρισεν, ἵνα μετὰ τοῦ Θωμᾶ ἐορτῇ ἐν τῇ ἀμέσως ἐπομένῃ Κυριακῇ, ἐορτάζωνται αἱ ἅγαι αὗται γυναῖκες, αἵτινες μαθήτραι γενόμεναι τοῦ Σωτῆρος, διεκρίθησαν διὰ

Αἱ Μυροφόροι καὶ ὁ Ἄγγελος ἐπὶ τοῦ τάφου καθήμενος.

τὴν ἐν αὐτῷ πολιτεῖαν τὸν.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν Κυριακὴν ἡ Ἐκκλησία ὥρισεν ἵνα ποιῶμεθα μνηεῖαν Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν κρυφίων μαθητῶν τοῦ Κυρίου, ὁ καὶ ἐνταφιάσας Αὐτόν, ὅπως καὶ τοῦ ἐτέρου νυκτερινοῦ Αὐτοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου, τοῦ ἐκ τῶν ἀρχόντων προσελθόντος, διότι ἀμφότεροι ἐγένοντο μάρτυρες ἀψευδεῖς τῆς ταφῆς αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν καὶ ἡ τρίτη ἀπὸ τοῦ Πάσχα Κυριακῇ ὀνομάσθη *Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων*, ἐκείνων τουτέστι τῶν γυναικῶν, πρὸς τὰς ὁποίας ὁ Κύριος «τὸ χαῖρε» — κατὰ τὸν ψαλμῶδον — *φθνεξάμενος τὸν θρῆνον τῆς προμήτορος Εὕας κατέπαυσε τῇ ἀναστάσει Αὐτοῦ*.

Ὅπως τοίνυν αἱ μαθήτραι τοῦ Κυρίου ἔφερον Αὐτῷ μύρα, οὕτω καὶ ἡμεῖς ὕμνον πρὸς αὐτὸς ἀντὶ μύρων ἃς προσφέρωμεν πάντοτε, εἰς δόξαν τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν.

Ψ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ Ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμευσκήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ῥήτησατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε, καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα ἐπρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλοι ἀπέθανε· καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ Κεντυρίωνος ἐδώρησατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ· καὶ ἀγοράσας σινδόνιν καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελαίτομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου, ἣ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσήφ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται.

Καὶ διὰ γενομένου τοῦ σαββάτου Μαρία Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰακώβου καὶ Σαλώμῃ ἡγόρασαν ἀρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι ἐλείψωσιν αὐτόν, καὶ λίαν πρωτὶ τῆς μιᾶς σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου· καὶ ἔλεγον πρὸς αὐτάς· τίς ἀποκύλισε ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκλύσται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγα σφόδρα. καὶ εἰσελθοῦσαι θεωροῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβελημένον στολῇ λευκῇ, καὶ ἐξεθαμβήθησαν, ὁ δὲ δέγει αὐταῖς· μὴ ἐκθαμβείσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν σταυρωμένον· ἡγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. ἀλλ' ὑπάγετε εἰπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ἡμῖν, καὶ ἐξελθοῦσαι ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτάς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

ΕΟΤΟΛΟΓΙΟΝ ΠΑΤΡΙΩΝ

ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ. — *Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων παρθένων καὶ ἀδελφῶν Ἀγάπης Εἰρήνης καὶ Χιονίας.*

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ ἅγιος μάρτυς Χρυσόγονος ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ ἔτει οὐγέ (295), διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν πλησίον εἰς τὴν λίμνην ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἔμενον αὐταὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἡ Ἀγάπη ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Χιονία, ὁμοῦ μὲ τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ Φώτιον, τότε, λέγων, ἐφάνη ὁ ἡγεῖς ἅγιος Χρυσόγονος εἰς τὸν Ζώτιον, λέγων αὐτῷ ἐν τῷ ὕπνῳ· ὅτι ἡ ἁγία Ἀναστασία ἡ Φαρμακολυτρία (ἣτις ἐορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Δεκεμβρίου) μέλλει νὰ συναγωνισθῇ μετὰ τὰς ἁγίας τρεῖς ἀδελφάς ταύτας εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου. Ταῦτα δὲ μαθοῦσα ἡ Ἀναστασία ὑπῆγεν εἰς τὰς ἁγίας ταύτας, καὶ τὰς ἔχειρτεσε, καὶ ἐπηρέτει αὐτάς. Τοῦτο δὲ ἀκούσας ὁ Διοκλητιανός, ἐπίασεν αὐτάς καὶ τὰς παρέδωκεν εἰς τὸν ἀρχοντα Σισίνιον ὀνομαζόμενον, ὁ ὁροῖς τὴν μὲν ἁγίαν Ἀγάπην καὶ Χιονίαν ἔβαλεν εἰς τὸ πῦρ, τὴν δὲ ἁγίαν Εἰρήνην ἐτόξευσεν εἰς στρατιώτης, τανύσας τὸ τόξον· τοῦ καὶ ῥίψας τὸ βέλος κατ' αὐτῆς, καὶ οὕτως αἱ μακάριαι τρεῖς ἀδελφαὶ ἀπῆλθον στεφανοφοροῦσαι εἰς τὸν οὐρανόν.

ΔΕΥΤΕΡΑ 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ. — *Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Συμεὼν Ἐπισκόπου Περσίας καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἀδέλλα Πρεσβυτέρου, Γοθαζάν, Φουσίη, καὶ ἐτέρων χιλίων ἑκατὸν πενήντα.*

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Συμεών.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν, Κωνσταντίνου δὲ τοῦ μεγάλου βασιλεύοντος τῶν Ρωμαίων, ἐν ἔτει τλ' (330), ἡγεμόνων δὲ ὄντων εἰς τὰς πόλεις τῆς Περσίας Κησιφώντος καὶ Σαλήκ, ἔγραψαν τινες Πέρσαι εἰς τὸν βασιλέα ὅτι ὁ Ἀρχιερεὺς τῶν χριστιανῶν Συμεὼν καὶ ἄλλοι πολλοὶ δὲν καταδέχονται νὰ ἦναι ὑποκείμενοι εἰς αὐτόν, ἀλλὰ προτιμῶσι μᾶλλον νὰ ἀποθάνωσι μὲ δόξαν διὰ τὸν Χριστόν, παρὰ νὰ δουλεύωσι εἰς παράνομον βασιλέα καὶ ἡγεμόνας ἀτίμως καὶ χωρὶς δόξαν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐθυμώθη, καὶ ἐπρόταξε νὰ φέρωσιν ἐμ-

προσθὲν τοῦ τὸν ἅγιον Συμεὼν δεδεμένον μὲ δύο ἀλύσεις· ἔπειτα προστάζει νὰ ρίψωσι τὸν ἅγιον εἰς τὴν φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμενος, ἐπέστρεψεν μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ εἰς τὴν πίσιν τοῦ Χριστοῦ τὸν πραιπόσιτον Γοθαζάν, ὅστις πρότερον μὲν ἦτο χριστιανός, διὰ δὲ τὴν παράκλησιν καὶ

πρότερον μὲν ἦτο χριστιανός, διὰ δὲ τὴν παράκλησιν καὶ

ἀξίωσιν τοῦ βασιλέως, καὶ διὰ τὸν φόβον τῶν βασάνων ἐπροσκύνησε τὸν ἥλιον κατὰ τὴν θρησκείαν τῶν Περσῶν. Οὗτος λοιπὸν ὁ ἀρνησίκριτος Γοθαζᾶτ πιασθεὶς, ἀπεκεφαλίσθη καὶ ἔλαβε τοιοῦτον μισθὸν ἀπὸ τὸν ἀχάριστον βασιλέα, ἀντὶ τῶν κόπων, ὅσους ἔλαβεν εἰς τὸ νὰ ἀναθρέψῃ αὐτὸν ἀφ' οὗ ἀπεγαλακτίσθη, διότι αὐτὸς ὁ ἀοίδιμος ἀνέθρεψε τὸν βασιλέα.

Ταύτην δὲ μόνην τὴν χάριν ἐζήτησεν ὁ ἅγιος νὰ τῷ κάμῃ ὁ βασιλεὺς, νὰ φανερώσῃ εἰς ὅλους ὅτι ἐθανάτωσεν αὐτὸν ὄχι διὰ αὐθάδειαν καὶ ἀκρασίαν τῆς γλώσσης του, ὄχι δι' ἄλλην αἰτοπὸν πράξιν του, ἀλλὰ διὰ μόνην τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρότερον ἐξέπεσε διὰ δειλίαν καὶ μικροψυχίαν του· ταύτην τὴν χάριν ὑπεσχέθη ὁ βασιλεὺς νὰ κάμῃ εἰς αὐτόν. Τοῦτο δὲ καὶ ὁ ἅγιος Συμεὼν ἀκούσας εἰς τὴν φυλακὴν, ἐπήνεσε καὶ ἔχαρη, καὶ προσυχήθη ὁμοῦ με τοὺς σὺν αὐτῷ εὐρισκομένους ἐν τῇ φυλακῇ νῆ λάβωσιν τὸ συντομώτερον τὸ ἴδιον τέλος καὶ αὐτοί, δηλαδή νὰ ἀποκεφαλίσθωσι διὰ τὸν Χριστόν, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγεινεν. Διότι ἀφ' οὗ ἐξέβαλον ἔξω τοὺς φυλακισμένους τοὺς ἀπεκεφαλίσαν· ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν χίλιοι ἑκατὸν πενήκοντα, πρῶτος δὲ ὢσαν ἦτο ἅγιος Συμεὼν ὁ Ἐπίσκοπος! ὅστις παρεκίνησε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ μαρτυρήσωσι. Λέγουσι δὲ ὅτι εἰς ἀπὸ αὐτοὺς ἐφοβήθη τὸν θάνατον, ὁ δὲ Κουροπαλάτης τοῦ βασιλέως, Φουσίκ ὀνομαζόμενος, ἐσυμβούλευσεν αὐτὸν νὰ μὴ φοβηθῇ τελείως, ἀλλὰ νὰ κλείσῃ τὰ ὄμματα, καὶ οὕτως ἔχων αὐτὰ κλεισμένα νὰ δεχθῇ κόψιμον τοῦ σπαθίου, τὸ ὁποῖον περὶ ταχέως, ὡπερ καὶ ἐποίησεν. Ὅθεν δισβληθεὶς εἰς τὸν βασιλέα ὁ ὀρθοεὶς ἅγιος Φουσίκ, ὅτι ἔκαμε τοῦτο. ὁμολόγησε παρηγοῖα τὸν Χριστόν· τοῦτο λοιπὸν ἔνεκεν ἔκοψαν τὴν γλώσσαν του, καὶ ἐξέβαλον τὸ δέρμα τοῦ σώματός του, ὅθεν ἐπάτω εἰς τὴν βάσανον ταύτην παρέδωκεν τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ ὁ μακάριος, καὶ ἔλαβε μετὰ τῶν ἄλλων ἀπάντων τὸν οὐρανὸν τῆς ἀθλήσεως.

ΤΡΙΤΗ 18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ.— *Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ τοῦ Δεκαπολίτου.*

Οὗτος ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ἐκ νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας μισήσας τὸν κόσμον καὶ ἀγαπήσας τὸν Χριστόν, ὑπῆγε πρὸς τὸν μέγαν Γρηγόριον τὸν Δεκαπολίτην, καὶ γενόμενος ἀπὸ ἐκεῖνον μοναχός, εἰς τὸ ἐξῆς εὐρίσκετο μετ' αὐτοῦ, ἀγωνιζόμενος εἰς ὅλα καὶ τὸν Θεὸν δουλεύων. Τόσον δὲ περιβόητος ἐγένετο ὁ ἀοίδιμος εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ὑποταγὴν, καὶ τόσον εὐπειθὴς καὶ ὑπηρέτης προθυμότητος, ὥστε ὁ θεὸς Γρηγόριος ὁ πνευματικὸς τοῦ πατρὸς ἔχαιρε δι' αὐτὸν καὶ ἐδίδασκε τὸν Θεόν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκοιμήθη ὁ ἅγιος Γρηγόριος, ὑπῆγεν ὁ θεὸς οὗτος Ἰωάννης εἰς ἄλλην χώραν ξένην καὶ ἀγνώριστον, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ξενιτεύσαντος καὶ εἰς ξεντείαν γεννηθέντος Χριστοῦ, καὶ ἐκεῖ ἠγωνίζετο τρισόλβιος· ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐπροσκύνησε τοὺς ἁγίους τόπους. Μετὰ ταῦτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Λαύραν τοῦ ὁσίου Χαρίτωνος, καὶ ἐκεῖ δούς ἑαυτὸν εἰς περισσοτέρους ἀγῶνας ἀρετῆς ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

ΤΕΤΑΡΤΗ 19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ.— *Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου ἐπισκόπου Πισιδείας τοῦ ὁμοῖοιτοῦ.*

Οὗτος ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν εἰκονομάχων ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεὸν παιδιόθεν· διὰ δὲ τὴν ὑπερβολικὴν ἀρετὴν του ἔχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Πισιδείας. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ συνεργείας τοῦ διαβόλου ἐκινήθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ἡ αἵρεσις τῶν εἰκονομάχων, καὶ ἐπέμποντο πανταχοῦ γράμματα, διὰ νὰ συνχαθῶσι ταχέως ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς, ὑπῆκεν εἰς αὐτὴν

καὶ ὁ ἅγιος οὗτος· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐπείσθη νὰ συμφωνήσῃ με τοὺς αἵρετικούς, καὶ νὰ ἀρνηθῇ τὴν τῶν ἁγίων εἰκόνων προσκύνειν, τοῦτον χάριν κατεδικάσθη εἰς ἔξορίαν καὶ κακοπάθειαν· εἰς τὴν ὁποίαν διανύσας τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ἵνα παρ' ἐκείνου λάβῃ τῆς ὁμολογίας τὸν στέφανον.

ΠΕΜΠΤΗ 20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ.— *Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου Τριχινᾶ.*

Ὁ ἅγιος Θεόδωρος Τριχινᾶς

Οὗτος ὁ ὁσιος ὑποβλήθεις εἰς πᾶσαν κακουχίαν καὶ σκληραγωγίαν τοῦ σώματος, καὶ τὸν μὲν χειμῶνα ἀπολιθούμενος ἀπὸ τὸ ψυχὸς καὶ τὸ κρύος, τὸ δὲ θέρος φλογιζόμενος ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν καῖμα, ἐσκέπαζε τὸ σῶμά του με φορέματα τρίχινα, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν Τριχινᾶς. Ὅθεν ἐκ τῶν πόνων τούτων ὄχι μόνον ἐνίκησε τὸς μηχανὰς καὶ ἀπάτας τῶν δαιμόνων, ἀλλὰ κα χάριν ἔλαβε παρὰ Θεοῦ ὁ ἀοίδιμος ἀκόμη ζωντανὸς ὢν· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἀναβρέει μύρον εὐώδες ὁ τάφος του εἰς ὅλους ὅσοι μετὰ πόθου καὶ εὐλαβείας προστρέχουσιν εἰς αὐτόν, καὶ διὰ τοῦ μύρου ἐκείνου λαμβάνουσιν τὴν ἱατείαν παντὸς πάθους ψυχῆς καὶ σώματος.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ.— *Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Ἀλεξανδρας ἢ Ἀλεξάνδρας τῆς βασιλίσσης, καὶ τῶν θεραπόντων αὐτῆς, Ἀπόλλω, Ἰσάνου καὶ Κοδράτου.*

Ἀλεξανδρία ἢ Ἀλεξάνδρα ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ἦτο σύζυγος τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ· βλέπουσα δὲ τὸν ἅγιον Γεώργιον, ὅτι ἐτιμωρεῖτο, καὶ ὅτι ἐκτυπήθη εἰς τὴν κοιλίαν με ἀκόντιον καὶ δὲν ἐβλάβη, καὶ ὅτι ἐδέθη μὲν εἰς τροχὸν ἐκεῖνον, ὅστις εἶχε γύρω ἐμπηγμένα σίδερα κοπτερά καὶ ἐμοιράσθη τὸ σῶμά του εἰς πολλὰ κομμάτια, ὥστε

ρον δὲ πάλιν ἔγεινεν ὑγίης καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὸν βασιλέα ὅστις ἐθυσίαζεν εἰς τὰ εἰδωλά· καὶ ὅτι διὰ τὸ παράδοξον αὐτὸ θαῦμα ἔκανε πολλοὺς νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὸν Χριστόν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους, ἄλλοι μὲν ἀπεκεφαλίσθησαν· ἄλλοι ἐκλείσθησαν εἰς τὰς φυλακάς· ταῦτα δὲ λέγω, τὰ παράδοξα

Ἡ Ἁγία Ἀλεξάνδρα ἡ Βασίλισσα διὰ τὴν ἀγάπην του, ἐπίστευσαν καὶ αὐτοὶ εἰς

τὸν Χριστόν. Ὅθεν παρρησιασθέντες, ἤλεγξαν τὸν βασιλέα καὶ παράνομον αὐτὸν ὠνόμασαν καὶ θηριώδη, ἐπεὶ οὐδὲ τὴν ἰδίαν γυναῖκά του ἐσπλαχνίσθη, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τέκνα· ὀργισθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς· ἐπρόστεξε καὶ ἔβαλον αὐτοὺς εἰς τὴν φυλακὴν· καὶ τοῦτου γενομένου, ἐσυλλόγιστο ὁ ἄνομος ὅλην τὴν νύκτα, ποῖον εἶδος θανάτου νὰ δώσῃ εἰς τοὺς μάρτυρας. Τῷ δὲ πρωτῷ ἀκβαλὼν αὐτοὺς ἀπὸ τὴν φυλακὴν, τὸν μὲν Κοδράτον ἐπρόσταξε νὰ ἀποκεφαλίσωσι, τὸν δὲ Ἀπολλῶ καὶ Ἰσαάκιον νὰ βάλωσιν εἰς τὴν φλιακὴν, οἱ ὁποῖοι μὴ φαγόντες, μηδὲ πίνοντες εἰς διάστημα ἡμερῶν ἱκανῶν, ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν τῆς πείνης παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον παρ' αὐτοῦ τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 22 ΑΠΡΙΛΙΟΥ. — *Μνήμη τοῦ ἁγίου πατρὸς ὁμῶν Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου ἐπισκόπου Ἀναστασιουπόλεως.*

Ὅστις κατέγεται ἐκ τῆς χώρας Γαλατῶν ἀπὸ χωρίον ὀνομαζόμενον Συκεὼν φαίνεται δέ, ὅτι δὲν ἐγενήθη ὁ ἅγιος οὗτος μὲ τρόπον τίμιον καὶ ἐπαινετόν, διότι ἦτο νόθος καὶ σκότιος. Ἡ μήτηρ του δηλαδὴ Μαρία, ὥραία οὖσα, εἰλκυσεν εἰς τὸν ἔρωτά της ἕναν ταχυδρόμον βασιλικόν, Κοσμᾶν ὀνομαζόμενον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον συνελήφθη οὗτος ὁ σοῖας· ἡ ἀρετὴ ὁμῶς τοῦ γεννηθέντος ἐσκέπασεν, εἴτι ἠκολούθησεν πρὸ τῆς γεννήσεώς του κατηγορημένον καὶ ἀτίμον, διότι ἡ τοῦτον γεννήσασα εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν της κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκοιμήθη μὲ τὸν ἄνδρα, ὅτι κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς ἀστὴρ καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν κοιλίαν της ἐδήλανε δὲ τὸ ὄνειρον τὴν λαμπρότητα, ἣν ἔμελλε νὰ λάβῃ ὕστερον τὸ παιδίον.

Ταύτην δὲ τὴν λαμπρότητα ἔκαμεν ὁ ἅγιος ὅχι νὰ τὴν νομίζουσιν πολλοὶ μὲ ἀμφιβόλους λογισμούς, ἀλλὰ νὰ πιστεύσωσιν αὐτὴν βεβαίως καὶ ἀναμφιβόλως· ἐπειδὴ εὐθὺς ἀπὸ τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν ἔδειξεν ὁ σοῖας τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἐράσιμον εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν μεγαλομάρτυρα Γεώργιον, ὥστε ὁ μέγας Γεώργιος ἐφαίνετο, ὅτι πάντοτε εὗρίσκειται μαζί του ὅτι τὸν ἐδίδασκεν ὡς παιδαγωγός, ὅτι τὸν ἀνεβίβαζεν εἰς ἀνωτέρας ἐπιθυμίας μεγαλιτέρων ἀρετῶν, καὶ ὅτι ἡγάπα αὐτὸν μὲ θείαν ἀγάπην, καὶ μὲ πνευματικὸν καὶ θαυμαστὸν ἔρωτα. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον ἐπρόκοπεν ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ πρῶτον μὲ συνηθιζμένη μὲ τὸ τάγμα τῶν μοναχῶν καὶ ἔγεινε μοναχὸς καὶ ἀρχιμανδρίτης· ἔπειτα δέ, διήλθε τοὺς βαθμοὺς τῆς ἀρετῆς, καὶ ἀπόδειξιν ἔδωκεν ὅτι ἔλαβε τὴν τοῦ Θεοῦ φιλίαν καὶ οἰκείωσιν· ἦτοι ἀπέκτησε παρὰ Θεοῦ τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν· καὶ οὕτως ἀνεβίβασθη εἰς τὸ μέγα τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀναστασιουπόλεως. Ἐκεῖ λοιπὸν εὐρισκόμενος, πολλοὺς ἀπίστους πρὸς τὴν πίστιν καὶ θεογνωσίαν ὠδήγησεν ὁ αἰοδιμος καὶ ἐδίδασκεν αὐτοὺς ὅσα πρέπει νὰ πράττωσι διὰ τὰ ἀπολαύσωσι τὴν σωτηρίαν των.

Ὅστις διὰ μέσων τῶν θαυμάτων ὠφέλησε τοὺς πανταχοῦ εὐρισκόμενους χριστιανούς, καὶ διὰ μέσου τῶν μεγάλων ρημείων ὅσα ἐποίησε, (τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι εὐκόλως νὰ γραφῇ τις) ὅλλους ἐξήπληξεν εἰς τρόπον ὥστε ἐφάνη ποθητὸς καὶ θαυμαστός, καὶ εἰς βασιλεῖς, καὶ εἰς ἀρχιερεῖς. Οὗτος τελευταῖον εἰς πολλοὺς προφητείας περὶ τῶν μελλόντων, ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του, ὑποδεχόμενος τοὺς Ἀγγέλους καὶ ἁγίους, οἵτινες ἦλθον νὰ λάβωσι τὴν ψυχὴν του μὲ σεμνὸν καὶ χαριέστατον μειδίαμα, τὸ ὁποῖον ἐφανέρονε τὴν ἐσωτερικὴν ἀγαλλίαν τῆς καρδίας του. Λέγουσι δέ, ὅτι ὀλίγον πρὸ τοῦ νὰ ἀποθάνῃ, ἐφάνη εἰς τὸ ὄνειρόν του ὁ ἑνδοξὸς μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ῥαβδίον διὰ νὰ ἀκουμπῇ· ἔπειτα ἐφάνη καὶ δεῦτερον εἰς αὐτὸν ἔφιππος, ἔσυρε δὲ μαζί του καὶ ἄλλο ἄλογον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπρόσταξε τὸν σοῖον νὰ ἱππεύσῃ· Ἐφανέροναν δὲ αἰνιγματωδῶς τὸ ῥαβδί καὶ ὁ ἵππος τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ κάμῃ ὁ σοῖας εἰς τὰ οὐράνια. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σὺναξις εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὸν τόπον λεγόμενον Δεύτερον.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Κατακαλοῦμεν τοὺς εὐσεβεῖς συνδρομητάς μας, ὅσους δὲν ἐπλήρωσαν τὴν συνδρομὴν των, νὰ ἐμβάσωσι ταύτην ἔστω καὶ τῆς πρώτης τριμηνίας, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ἐνίσχυσις των, διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ.

Μὴ θυνάμενοι νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰ ὑπέρογα ἐξοδικὰ τῆς ἐκδόσεως λόγω κλυτατερήσεως τῶν συνδρομῶν θὰ γίνῃ αὕτη ἐπὶ τοῦ παρόντος δεκαπενθήμερου.

ΠΕΡ ΟΔΙΚΟΝ

“Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ,”

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΔΡΑΧ. 100

ΕΞΑΜΗΝΟΣ

50

ΤΡΙΜΗΝΟΣ

25

Τιμὴ ἐκάστου δραχμ. 2